

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: T.H.N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 8. 2015, č. j. MV-91037-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-35396-26/DP-2013 ze dne 29. 4. 2015, kterým byla podle ust. § 44a odst. 4 ve spojení s ust. § 46a odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

II.

Žaloba

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou, ve které uváděla, že je přesvědčena, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, neboť její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Dále konstatovala, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Podle žalobkyně nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako prvoinstanční rozhodnutí, je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem byla porušena zejména ust. § 2 odst. 3 a 4 a § 4 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“).

Žalobkyně dále uvedla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobkyně byla zamítnuta proto, že žalovaná má za to, že žalobkyně předložila správnímu orgánu doklady, v nichž uvedené skutečnosti neodpovídají realitě. Žalobkyně poukázala na to, že sporným je tzv. doklad o zajištěném ubytování dle § 44a odst. 4 s odkazem na § 42b odst. 1 písm. a) v návaznosti na ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z dikce výše uvedeného ustanovení vyplývá, že tímto dokladem se rozumí doklad o zajištěném ubytování po dobu povoleného pobytu. Žalobkyně má za to, že adresa uvedená v dokladu o zajištěném ubytování nemusí vždy korespondovat s adresou, na které se cizinec převážně zdržuje. Z provedeného dokazování zcela jednoznačně vyplývá, že účastník řízení k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu doložil potvrzení o ubytování odpovídající rovněž výpovědi ubytovatele, který potvrdil, že u něho má žalobkyně zajištěno ubytování a platnost tohoto dokladu nebyla a ani nemohla být zpochybněna. Pokud se účastník řízení dopustil porušení právních předpisů v souvislosti s oznámením místa pobytu, tato skutečnost nebyla předmětem řízení a správní orgán prvního stupně k této skutečnosti ani stav věci nezjišťoval. Žalobkyně tedy trvá na tom, že k žádosti předložila zákonný doklad o zajištěném ubytování a potvrzení o zajištění ubytování na formuláři standardně uznávaným prvoinstančním orgánem, ze kterého zcela jednoznačně vyplývá, že má na území České republiky ubytování zajištěno, což bylo potvrzeno i výpovědí ubytovatele. K rozporům ve výpovědích žalobkyně a ubytovatele, na které správní orgány ve svých rozhodnutích poukazovaly, žalobkyně uvedla, že se správní orgán prvního stupně nijak nezabýval tím, zda žalobkyně má reálně zajištěno ubytování, ale spokojil se s drobnými rozdíly ve výpovědích zainteresovaných stran, které mohou pramenit z neznalosti žalobkyně o poměrech v ubytovacím zařízení, ale nijak nevypovídají ve vztahu ke skutečnosti, zda má žalobkyně ubytování zajištěno. Správní spis však žádný další podklad pro rozhodnutí, ze kterého by vyplývalo, že žalobkyně nemá ubytování na zmíněné adrese zajištěno, neobsahuje a správní orgán tedy nemá postaveno najisto, že ke dni vydání rozhodnutí již žalobkyně neměla ubytování zajištěno. Dle názoru žalobkyně tak žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně postupoval účelově, když si vyložil obsah zákonných ustanovení naprosto na míru svým potřebám, v rozporu se samotnou dikcí ustanovení, navíc zjevně v neprospěch žalobkyně. Uvedeným postupem tak došlo k porušení zásady legality správního řízení a důvody zamítnutí žádosti žalobkyně naprosto neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalobkyně zdůraznila, že i kdyby se na adrese, na které měla zajištěno

ubytování, nezdržovala, nemůže tato skutečnost znamenat naplnění zákonného důvodu pro neprodloužení povolení k pobytu, kdy trvalé usídlení na adrese, kde má cizinec zajištěno ubytování, není zákonnou podmínkou povolení k pobytu ani důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění. Je nepochybné, že také cizinci, legitimně pobývajícím na území ČR svědčí svoboda pohybu a pobytu, přičemž žádné z omezení se nevztahuje k povinnosti cizince zdržovat se neustále či převážně na místě svého hlášeného bydliště. Žalobkyně tak trvá na tom, že řízení je založeno na nesprávném právním posouzení skutkového stavu věci, který byl navíc nesprávně zjištěn, přičemž napadené rozhodnutí je navíc v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalobkyně v návaznosti na shora uvedené poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 72/2013-69 ze dne 26. 8. 2015 v prakticky totožné věci, kde tento soud zcela v souladu s aktuálním náhledem žalobkyně potvrdil, že *„soud má za to, že nelze slučovat povinnost mít zajištěno ubytování, tj. disponovat předmětem způsobilým uspokojovat ubytovací potřebu cizince s povinností zdržovat se stále na adrese tohoto ubytování“*.

Žalobkyně dále namítá, že se žalovaná, jakož i správní orgán I. stupně, téměř vůbec nezabývala ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí a možnými dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ačkoliv žalobkyně zcela jasně tvrdila, a správním orgánů je tato skutečnost rovněž známa z úřední činnosti, že žije ve společné domácnosti se svým manželem a prací na území ČR zajišťuje obživu své rodiny na území domovského státu, správní orgány těchto skutečností vůbec nedbaly.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný správní orgán nedostatečně přezkoumal podané odvolání, respektive se řádně nevypořádal s uplatněnými námitkami žalobkyně. Správní orgán sice konstatuje žalobkyní uplatněné námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí, avšak tyto v podstatě dále nijak neřeší, ale pouze je odmítá jako nedůvodné, aniž by zdůvodnil svůj závěr. Tento postup je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí poukázala žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 48/2001 – 47 ze dne 11.8.2004. Napadené rozhodnutí tyto požadavky absolutně nesplňuje, když odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobkyně.

Žalobkyně navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované

K námitce žalobkyně, že nelze slučovat povinnost mít zajištěno ubytování, tj. disponovat předmětem způsobilým uspokojovat ubytovací potřebu žalobkyně s povinností zdržovat se stále na adrese tohoto zajištěného ubytování, a k jejímu odkazu na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2015, č. j. 15 A 72/2013-69, žalovaná uvedla, že proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost, v němž zaujala následující stanovisko: *„Pokud by cizinci nebyli povinni pobývat na hlášené adrese, tedy adrese hlášené*

správnímu orgánu prostřednictvím dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, nebylo by smysluplné tento doklad v rámci řízení předkládat. S ohledem na skutečnost, že zákonodárce stanovil povinnost doklad o zajištění ubytování předložit (...) a současně v případě, že by předpokládaná změna pobytu cizince byla delší než 30 dnů, povinnost hlásit změnu místa pobytu na území, a to do 30 pracovních dnů ode dne změny, ministerstvu(...), je zřejmé, že cizinec musí správnímu orgánu předložit doklad o zajištění ubytování, který odpovídá skutečnosti, tedy že se na adrese hlášeného pobytu fakticky zdržuje. (...) Účelem a smyslem povinnosti cizince stanovené § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., a to předložit k žádosti doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, je mimo jiné i to, aby cizinci bylo poskytnuto přiměřené ubytování ve smyslu § 100 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Podle názoru stěžovatele slučování povinností mít zajištěno ubytování, tj. disponovat předmětem způsobilým uspokojovat ubytovací potřebu cizince s povinností fakticky se zdržovat na adrese tohoto ubytování, není nezákonné a nejedná se o extenzivní výklad. Naopak tento výklad je v souladu se smyslem a účelem zákona č. 326/1999 Sb., neboť zákonodárce stanovil povinnost předložení dokladu o zajištění ubytování nejen za účelem zjištění, zda bude mít účastník řízení zajištěno přiměřené ubytování, ale i za účelem zjištění informace o faktickém pobytu účastníka řízení, a to především z důvodu jeho dosažitelnosti zejména pro orgány státní správy či pro cizineckou policii. Pokud by předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území mělo pouze formální charakter, pak by zákonodárce zcela jistě povinnost zakotvenou v § 98 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nestanovil.“ K námitce žalobkyně, že správní orgány neposoudily přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně žalovaná uvedla, že se otázce přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. správní orgán I. stupně zabýval na str. 6 prvostupňového rozhodnutí a žalovaná se jí zabývala na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná závěrem navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované, která se z jednání řádně omluvila. Právní zástupce žalobkyně v průběhu jednání setrval na podané žalobě a navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.r.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobkyně dovolávala, a

dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Žaloba je nedůvodná.

Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).

Dle ust. § 46a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v době vydání napadeného rozhodnutí platilo, že: „Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže zjistí, že náležitosti předložené k žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jsou padělané anebo pozměněné nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.

Ze správního spisu krajský soud mimo jiné zjistil, že žalobkyně podala dne 9. 7. 2013 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny ve smyslu ust. § 44a zákona o pobytu cizinců. Tato žádost obsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti včetně dokladu o zajištění ubytování ve smyslu ust. § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, vystaveného vlastníkem nemovitosti nacházející se na adrese ..., panem T.S.M. (dále též „vlastník nemovitosti“). Ze spisu dále vyplývá, že dne 19. 2. 2015 byl s vlastníkem shora zmíněné nemovitosti, který měl společně se svou manželkou žalobkyni poskytnout ubytování, proveden ve smyslu ust. § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) výslech. Vlastník nemovitosti uvedl, že nemovitost obývá se svou manželkou a čtyřmi dětmi. V přízemí domu je obchod, který provozuje vlastník s manželkou. Dále vlastník nemovitosti uvedl, že v 1. patře domu se nachází dva pokoje se sociálním zařízením, které obývá spolu s manželkou a dětmi, a další pokoj, ve kterém je ubytováno 8 občanů vietnamské národnosti. Ve 2. patře domu se dle vyjádření vlastníka nacházejí další tři pokoje, ve kterých jsou ubytováni další občané vietnamské státní příslušnosti (v 1. pokoji 10 osob, ve 2. pokoji 12 osob a ve 3. pokoji 13 osob). Dle vyjádření vlastníka nemovitosti by v domě kromě jeho rodiny mělo být ubytováno celkem 43 občanů Vietnamské socialistické republiky. Tyto osoby mají dle výpovědi vlastníka nemovitosti v pokojích pouze své osobní věci a všichni spí na postelích, na kterých jsou peřiny. Vlastník nemovitosti rovněž vypověděl, že žalobkyně je u něj s manželem ubytována asi tři roky a měsíčně platí za ubytování částku 1.100,- Kč. Žalobkyně v objektu spí několik dní v týdnu. Ze správního spisu je dále zřejmé, že dne 19. 2. 2016 byl rovněž proveden ve smyslu ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech s žalobkyní, při kterém mj. uvedla, že v České republice žije s manželem od roku 2011, přičemž jejich dvě děti žijí v zemi původu. Manžel žalobkyně pan

D.V.Ch., nar. ... má v Praze pronajatou prodejnu textilu, kde mu žalobkyně pomáhá. Z Ostrova, kde má žalobkyně zajištěný pobyt, dojíždí denně žalobkyně spolu se svým manželem každé ráno v 6.30 hod. do Prahy a kolem 22.00 hod. se vrací zpět. Žalobkyně při výslechu rovněž uvedla, že v domě na adrese ... bydlí pouze vlastník nemovitosti se svojí manželkou a dětmi, přičemž žádné jiné osoby v objektu nebydlí. Dle žalobkyně má objekt přízemí a tři patra. V přízemí je prodejna textilu, v 1. a 2. patře se nachází byt vlastníka nemovitosti, kde nikdo jiný kromě jeho rodiny nebydlí, a žalobkyně s manželem bydlí ve 3. patře, které obývají pouze oni dva. Nájemné včetně služeb spojených s užíváním předmětu nájmu činí pro žalobkyni a jejího manžela celkem 3.000,- Kč. Dne 5. 3. 2015 provedla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, na základě žádosti správního orgánu I. stupně na adrese ... pobytovou kontrolu, při níž byly zjištěny následující skutečnosti. V domě na citované adrese se v přízemí nachází prodejna smíšeného zboží. V nemovitosti byl zastižen její vlastník s manželkou, který potvrdil, že žalobkyně v domě skutečně bydlí. Dále bylo zjištěno, že v 1. patře se nachází kuchyň, sociální zařízení a jeden pokoj se třemi postelemi. Ve 2. patře je umístěn sklad a pokoj, ve kterém se mj. nachází 4 postele. V úředním záznamu o místním šetření je dále uvedeno, že je zřejmé, že tento pokoj obývají děti. Na dotaz dožádaného správního orgánu, kde cizince vlastník nemovitosti ubytovává, odpověděl, že přespávají na matracích ve 2. patře domu. Vlastník nemovitosti nevěděl, kolik cizinců přesně v současné době ubytovává a kde se v danou chvíli nacházejí.

Doklad o zajištění ubytování má, jak vyplývá ze správního spisu, podobu čestného prohlášení vlastníka domu na adrese ..., v kterém bylo deklarováno, že žalobkyně má v tomto objektu zajištěné ubytování. Dle ust. § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pojmem *ubytování pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem*. Správní orgány obou stupňů, a stejně tak zdejší soud, nepřikládaly právní relevanci obsahu dokumentu, kterým žalobkyně dokládala zajištění ubytování, ale pozornost byla především zaměřena k posouzení otázky, zda skutečnosti, které žalobkyně uváděla v žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, odpovídají realitě. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry správních orgánů, že nikoliv. Soud má za to, že došlo ke skutečnostem, na jejichž základě vznikly podmínky pro to, aby žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu nebylo vyhověno.

Soud konstatuje, že problém v předmětném řízení spočívá v jiné rovině, než se žalobkyně domnívá. Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby bere na vědomí výklad a rozhodovací praxi správních orgánů a především činnost Nejvyššího správního soudu ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Azs 137/2015, na kterou odkazovala žalobkyně v žalobě. Nejvyšší správní soud ve zmíněné věci, která měla obdobný charakter, jako věc právě souzená, vyslovil závěr, že jednou otázkou je zajištění ubytování cizince na konkrétní adrese a druhou je pak to, do jaké míry cizinec je či není povinen se na uvedenou adresu soustavně a nepřetržitě zdržovat. Rozhodovací praxe soudu se kloní k tomu názoru, že je nutno respektovat ústavně garantované právo na svobodu pohybu, které umožňuje, aby v případě, že je cizinec hlášen na konkrétní adresu, nemusel se na této adrese soustavně a nepřetržitě zdržovat. Jeho pobyt tak splňuje zákonné podmínky i tehdy, není-li cizinec vázán výlučně na uvedenou adresu. Krajský soud se s takovýmto výkladem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a nemá důvod se od něj odchýlovat. Krajský soud však spatřuje těžiště

problému v jiné rovině než žalobkyně. Žalobkyně tvrdila, že na adrese, kterou uvedla v dokladu o zajištění ubytování, není povinna se zdržovat, ale postačuje, že se tam vyskytuje převážně dočasně a že má faktickou možnost na této adrese svou ubytovací potřebu uspokojovat. Toto tvrzení žalobkyně je však v rozporu s realitou, jak se ukázalo z obsahu správního spisu, resp. z výpovědi žalobkyně a vlastníka domu a rovněž z provedeného místního šetření. Pokud soud porovná obsah výpovědi vlastníka domu s obsahem výpovědi žalobkyně a rovněž se zjištěným fotograficky zdokumentovaným stavem rodinného domu na adrese ..., je na první pohled zřejmé, že žalobkyně tvrdila skutečnosti, které neodpovídají skutečnému stavu. Žalobkyně nesprávně uvedla dispoziční uspořádání celého domu na shora uvedené adrese, dále se minula v informaci, v které části domu má zajištěno ubytování. V neposlední řadě rovněž v rozporu s obsahem výpovědi vlastníka domu a s výsledky místního šetření uvedla informaci o počtu osob bydlících v domě, resp. v pokoji, který má k dispozici za účelem ubytování. Žalobkyně dokonce ani neuvedla správné patro domu, ve kterém se pokoj určený pro ni k bydlení nachází. Z výsledků provedeného místního šetření je patrné, že v objektu není možné najít prostor, kdy by žalobkyně své ubytovací potřeby mohla uspokojovat. Se shora uvedených skutečností vyplývá, že zajištění ubytování na uvedené adrese je zcela nereálné, neboť žalobkyně nemá v objektu vytvořeny faktické podmínky pro uspokojování svých ubytovacích potřeb. Zdejší soud shledal skutečnost, že žalobkyně nemá ve zmíněném objektu fakticky zajištěn prostor, ve kterém by mohla být ubytována, jako důvod pro to, aby žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny nebylo vyhověno. Toto zjištění tedy nedovolilo soudu otevřít otázku, zda se žalobkyně v objektu zdržuje soustavně či přechodně a jak často.

K žalobní výtce směřující na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců krajský soud uvádí následující. Soud se nemůže přiklonit k tvrzení žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, když přímo z prvoinstančního rozhodnutí na str. 6 a z napadeného rozhodnutí na straně 5 je patrné, že správní orgány zjišťovaly rodinné a osobní poměry žalobkyně a zvažovaly rovněž i případný zásah správního rozhodnutí do soukromé sféry. Rozsah, ve kterém správní orgány tyto informace zjišťovaly, je pro danou věc plně dostačující. Žalobní výtku mířící na porušení hmotněprávního ustanovení § 174a zák. o pobytu cizinců tak nebyla soudem shledána důvodnou.

Je nutno konstatovat, že stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl správními orgány zjištěn způsobem potřebným pro rozhodnutí ve věci samé a soud neshledal, že by došlo k porušení základních zásad správního řízení, zejména pak ust. § 2 odst. 3, 4, ust. § 3 a ust. § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, jak namítala velice obecně žalobkyně. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že je napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu platí, že *v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí*. Napadené rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 obsahuje důvody výroku rozhodnutí, jakož i odkazy na podklady, které žalovaná použila pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž patrné, jak se žalovaná vypořádala s návrhy a jednotlivými námitkami žalobkyně. Pokud jde o obecnou a nekonkrétní námitku žalobkyně o tom, že žalovaná nezhodnotila řádně všechny odvolací námitky a že odůvodnění rozhodnutí je kusé a schematické, soud uvádí, že z tohoto žalobního bodu není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně neuvedla, s jakými námitkami se žalovaná nevypořádala, jaká část odůvodnění má být kusá, schematická a proč. K takovéto obecné námitce soud pouze konstatuje, že takovýto dojem z odůvodnění rozhodnutí nenabyl.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaná však náhradu nákladů řízení nepožadovala, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. května 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková